

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/157/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314210751
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2314210751.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: T. W., nar. X. K. XXXX, bytom E., G. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, zastúpeného advokátom: JUDr. Bohdan Jakubis, Bratislava, Dobrovičova 13, o 885,26 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 9. decembra 2014 č.k. 8C/288/2014-61, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplata 885,26 eur s 8,5% úrokom z omeškania od 19. októbra 2013 do zaplata, žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, OZ (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov), § 5b ZoOS (zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) a vecne tým, že nároky žalobkyne uplatnené v tomto konaní voči žalovanej sú nedôvodné, pre nemožnosť ich priznania súdom z dôvodu ich premlčania márnym uplynutím premlčacej doby, premlčacia doba uplynula dňom 6. mája 2013 a žaloba bola podaná na súde až dňa 29. apríla 2014. Zmluvu o vydaní pôžičkovej karty F. uzatvorenú 25. októbra 2006 medzi právnou predchodkyňou žalobkyne - spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., ako veriteľkou a žalovanou ako dlžníčkou (z ktorej si žalobkyňa v tomto konaní uplatňovala právo na plnenie) vyhotovil ako zmluvu spotrebiteľskú (inak typovú, uzatvorenú podľa predtlaču veriteľa), z dôvodu, že na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ (v tomto konaní žalovaná), ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ (v tomto konaní právny predchodca žalobkyne), ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Zmluvu posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú je potrebné aplikovať prednostne Zákon o spotrebiteľských úveroch a subsidiárne Občiansky zákonník. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil len vecne plným úspechom žalovanej v konaní, ktorá si však právo na náhradu trov konania neuplatnila a žiadne trovy jej ani nevznikli a nepriznaním trov vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej, keďže neučinil žiadne kvalifikované právne služby.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala včas odvolanie len žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu úplným vyhovením žalobe a priznaním jej náhrady trov prvostupňového i odvolacieho konania,

namietajúc nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa a nedostatočné zistenie skutkového stavu majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dôvodila, že na prejednávajúcu vec nebolo možné aplikovať ustanovenie § 5b ZoOS z dôvodu, že žalobkyňa si uplatnila svoje nároky voči žalovanej na súde dňa 19. apríla 2014 a ustanovenie § 5b ZoOS ukladajúce povinnosť súdu prihliadnúť na premlčanie nárokov zo spotrebiteľských zmlúv z úradnej povinnosti nadobudlo účinnosť až dňom 1. mája 2014. Aplikáciou tohto ustanovenia súdom v konaní začatom pred nadobudnutím jeho účinnosti došlo k zotretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv žalobkyne. V tejto súvislosti poukázala na viaceré nálezy Ústavného súdu SR (nález ÚS SR PL. ÚS 16/95 z 24. mája 1995, PL. ÚS 36/95 z 3. marca 1996 a III. ÚS 348/06 z 8. marca 2011), čl. 125 ods. 1 písm. a/ a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb., Ústava SR). Namietala, že súd prvého stupňa na danú vec nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa premlčacej doby (ktorá je trojročná), nakoľko vzhľadom na charakter zmluvy (úverovej - posúdiac ju podľa jej obsahu) bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčacej dobe (ktorá je štvorročná). V tejto súvislosti poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (2MCdo 3/2011 z 28. apríla 2011, 6MCdo 4/2011 z 27. marca 2013) a rozhodnutia krajských súdov (KS v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/28/2013, sp. zn. 15Co/132/2013, KS v Trnave z 20. februára 2014 sp. zn. 9Co/138/2013 a KS v Prešove z 30. septembra 2014 sp. zn. 9Co/64/2013).

Žalovaná odvolacie námietky nepodala a k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadřila.

Vedľajší účastník na strane žalovanej navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na ustanovenie § 52 ods. 3 a 4, § 54 ods. 2, § 101 a § 103 OZ, § 3 ods. 3, § 4 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy, § 92 ods. 8 z. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Dodal, že postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Vyčísľila si i náhradu trov konania za 2 úkony 1. príprava a prevzatie, 2. vyjadrenie po 61,41 eur a dvakrát režijný paušál po 8,39 eur, spolu 139,60 eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, účastníčka konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), prejednal vec v medziach daných dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 212 ods. 1 a 2 písm. b/ O.s.p), teda celú vec, pretože od výslovne napadnutého rozhodnutia vo veci samej (napadnutého ako celok - navrhovala sa zmena rozsudku úplným vyhovením žalobe) bol závislým i výrok rozsudku o trovách konania, dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a je potrebné ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 24. marca 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Nie je dôvod nestotožniť sa s argumentáciou súdu prvého stupňa uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku a podporujúcou zvolený spôsob rozhodnutia (a v ostatnom na ňu aj odkazuje), teda najmä na záver o tom, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou a záver o premlčaní nároku žalobkyne. Podľa názoru odvolacieho súdu, pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Inými slovami, musí z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti ustúpiť nutnej prioritě aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, tzn. i aplikácii Občianskeho zákonníka.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti skutočnosť, že s účinnosťou od 1. apríla 2015 do odseku 2 ustanovenia § 52 O.z. bola doplnená novelou Občianskeho zákonníka, vykonanou zákonom č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základy zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho, tretia veta,

podľa ktorej „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Ide o zásadnú zmenu doposiaľ sa na obchodné spotrebiteľské zmluvy v zmysle § 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vzťahovala úprava o neprijateľných podmienkach. Ide o prelom v pôsobnosti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Podľa tejto úpravy je už bez akýchkoľvek úvah (nevynímajúc aj žalobkyňou citované úvahy nachádzajúce sa v konkrétnych rozhodnutiach, či už krajských súdov alebo aj Najvyššieho súdu SR) potrebné pre zmluvy uzatvárané medzi spotrebiteľmi, t.j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Podľa § 101 OZ je všeobecná premlčacia doba trojročná a podľa § 397 Obz štvorročná. Na uplatnenie práv zo spotrebiteľských zmlúv je potrebné aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku, teda trojročnú premlčaciu dobu.

V súvislosti s premlčaním treba považovať za správnu a dôvodnú aplikáciu nového ustanovenia v zákone č. 250/2004 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V zmysle novely vykonanej zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 1. mája 2014 z ustanovenia § 5b vyplýva, že orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Vzhľadom na skutočnosť, že k tejto novej úprave v Zákone o ochrane spotrebiteľa niet prechodného ustanovenia, musia túto otázku súdy skúmať aj pri návrhoch, ktoré došli na súd pred 1. májom 2014.

Odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 3MCdo 14/2014, v zmysle záverov ktorého súd prvého stupňa musí aj v prípade, že by nebola vznesená námietka premlčania, podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa na ňu prihliadnuť, teda ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ je povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Musí tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu OZ, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia sú už účinné a nakoľko právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia, vzťahujú sa aj na právne vzťahy založené pred dňom ich účinnosti.

Odvolací súd dodáva, že zákaz retroaktivity právnych noriem je síce významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty, avšak nie každá retroaktivita je nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť (retroaktivita) právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Pri pravej retroaktivite zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu. O pravú retroaktivitu ide napríklad vtedy, keď skorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. V dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť.

Pri nepravej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým zo skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí teda nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý

nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. júna 2010 sp. zn. 4Cdo 98/2010).

Vzhľadom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako v časti rozhodnutia súdu vo veci samej, tak aj v časti rozhodnutia o trovách konania, nakoľko súd prvého stupňa správne v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanej ako účastníčke majúcej v spore plný úspech náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že si právo na náhradu trov konania neuplatnila a žiadne trovy jej ani nevznikli, správne nepriznal náhradu trov ani vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej, keďže tento len vstúpil do konania (oznámenie doručené 20. októbra 2014), žiaden kvalifikovaný úkon nevykonal a náhradu trov konania si návrhom neuplatnil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že si právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnila.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej taktiež odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. nepriznal, keďže úkon - vyjadrenie k odvolaniu nebol úkonom účelným, ale len paušálnym, podanie je všeobecné, nevyžadujúce v ktorejkoľvek druhovo totožnej veci žalobkyne nič meniť.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.